

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes, De Vita Et Passione D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

III. De ambulatione Christi super aquas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59846](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59846)

repudiandos, sed etiam omnes occasiones re-
mouendas, ob quas compelli possumus ad eos
recipiendos: neque facere, quod faciunt mul-
ti, qui professione religiosi, declarant quidem,
vel fingunt se nec velle, nec querere dignita-
tes, tamen non fugiunt occasiones, imò sollicitè
querunt, & vltro se ingerunt. Et vbi obla-
ta fuerint officia vel dignitates, promptissimè
accurrunt, & manibus pedibusque cum gra-
tiarum actione pro summo beneficio accep-
tant.

DE AMBIV-
LATIONE CHRISTI
SVPER AQVAS.

MEDITATIO III.

EVANGELIVM.

IESVS compulit discipulos suos *Matth. 14.*
ascendere in nauculam, vt præ *Marc. 6.*
cedereut eum trans fretum ad Beth. *Ioan. 6.*
saidam, donec ipse dimitteret tur-
bas. Vt autem sero factum est, erat
navis.

naus in medio mari, & ipse solus
 in terra. Mare autem, magno ven-
 to flante, exurgebat. & nauicula in
 medio mari iactabatur fluctibus. Et
 videns I E S V S eos laborantes in
 remigando. (erat enim ventus con-
 trarius eis) circa quartam vigiliam
 noctis venit ad eos ambulans supra
 mare, & videntes Iesum ambulan-
 tem supra mare, & proximum nauis
 fieri, volentemque eos præterire,
 putauerunt phantasma esse, & ti-
 muerunt, & turbati sunt claman-
 tes. Statimque Iesus locutus est cum
 eis, & dixit eis. Habete fiduciam,
 ego sum, nolite timere. Respondens
 autem Petrus dixit illi: Domine, si
 tu es, iube me ad te venire super a-
 quas. At ipse ait. Veni. Et descen-
 dens Petrus de nauicula ambula-
 bat super aquam; videns verò ven-
 tum validum, timuit, & cum cæpi-
 set mergi, clamauit dicens, domine
 saluum me fac. Et continuo exten-
 dens I E S V S manum, apprehen-
 dit eum, & ait illi, modicæ fidei,
 quare dubitasti? Et ascendit ad il-

los in nauim, & cum ascendisset nauim, cessauit ventus, de quo discipuli multo magis stupebant, & statim nauis fuit ad terram, in quam ibant.

PROPHETIAE.

1. **Q**VI extendit celos solus, & gradiatur *Iob. 9.*
super fluctus maris.
2. *In mari via tua, & semitae tuae in aquis* *Psal. 76.*
multis & vestigia tua non cognoscentur.
3. *Noli timere, quia meus est tu, cum transieris per aquas tecum ero, & flumina non operient te.* *Esa. 43.*

CONSIDERATIONES.

CVM Dominus post fatiatas turbas ascendisset in montem orationis causa, discipuli qui iussu illius nauigio mare Tyberiadis traieciabant, contrarijs ventis exagitati & afflictati fuerunt. Vbi considera, post ascensionem CHRISTI Domini nostri in montem altissimum caelorum, cum Sancti Apostoli ordine suo ad praedicandum & propagandum Euangelium percurrerent vniuersum orbem terrarum, capisse exori furiosos ventos; turbam mundum, excitarique horribiles persecutionum & ha-

& haresum contra hanc S. Ecclesie nauiculam tempestates. Itaque labores, & ventorum pugnae, quas hac nauigatione discipuli passi sunt, non aliud praesignificabant, quam afflictiones & aduersitates varias quas patitur Ecclesia, dum inter frementes huius saeculi undas, & spirituum immundorum tentationes, contendit ad tranquillum securumque patriae caelestis portum peruenire. Rectissime autem dicit Euangelium, discipulorum nauiculam fuisse in medio mari; IESVM vero solum in terra: nam saepe Ecclesia sancta persecutionum furore ita diuexata fuit & oppressa, ut videretur, si fieri potuisset, a Redemptore suo deserta omnino; cuius, (ut scriptum est) erant illae lugubres voces, & miserabiles gemitus, quibus inter undas tentationum & tempestates diuinam protectionem implorabat, dicens. *Vt quid Domine recessisti longe, despicis in opportunitatibus, in tribulatione?* Verum benignissimus Saluator noster, de quo scriptum est, quod non obliuiscatur clamorem pauperum, nec unquam auertit faciem suam, a sperantibus in se, semper praesto est ad iuuandum eos qui configunt, & victores corona aeterna impertit. Licet enim ille nunc degat.

in fe-

Psa. 9.

Psa. 21.

in felici terra viuentium, nihilominus videt accuratissimè eos qui sui amore aliquid patiuntur: & non solum videt, verum etiam interpellat pro illis, & auxilium suppeditat, & gratia sua corroborat; vt ne in huius vitæ tribulationibus deficiant. Quare poterit quidè hæc Apostolica nauicula agitari: conturbarique, sed nunquam submergi poterit, donec sub finem mundi veniat DOMINVS, qui solus furorem vindarum coercere, & ab omni tempestate liberare nos potest.

7. CONSIDERA stupendum illud miraculum, quod Dominus fecit ad patefaciendam mundo suam diuinitatem, tam exiguo cibo tot milia hominum alendo, ita permouisse animos populi, vt non aliud iam cogitarent, quam illum esse magnum illum Prophetam in lege promissum, nam dixerunt. *Quia hic est verè Propheta, quæ venturus est in mundum.* Sed Apostoli, per quorum manus hoc miraculum Dominus patrauerat, non admodum ea de re laborarunt, nec magnoperè aut commoti, aut admirati videntur, cum nihil de eis referatur. Vnde Saluator volens illos quoque promouere in fide, eisque suam diuinam virtutem manife-

nifestare, solus remanens in terra, mē-
davit, in dō compulit eos ingredi na-
uem & mare transmittere. Recte autem
dicit, quod eos compulerit: verissimile
enim est discipulos ægrè ab amabili
Magistro suo fuisse diuulsos; optabant
enim illum secum esse, cum alias, vni-
imprimis in periculis nauigationis: in
qua, si alias tanto timore cōcussi sunt,
cum secum CHRISTVM in naui ha-
berent quanto magis iam trepidarint,
dum sine ipso nauigare coguntur. Gu-
starunt Apostoli doctrinæ Christi dul-
cedinem, & pariter vna cum turbis mi-
raculoso suauissimoque pane refecti e-
rant, & ideo velut infirmi & adhuc in-
fantuli in fide optabant semper pasci,
& cum ipso versari, vt nullam afflictio-
nem experirentur, periculaque nauiga-
tionum effugerent. Sed Dominus vo-
lenseos ad maiora promouere, & in-
stituere ad perferendas fortiter omnes
calamitates, atque vt in periculis suis
discerent ad se confugere; sciens se
non modo præsentem, verum etiam
absentem posse & velle illis succurre-
re, permisit vt nunc in medio maris, &
nocturnis tenebris, à ventis contrarijs,
& tempestatibus affligerentur. Con-
sidera, quid fecerint vel dixerint. co-
tem-

tempore afflicti discipuli, oberrabant in illa caligine noctis, nescij quo ferentur, laborabant omnibus viribus procedere longius, & vi ventorum & vndarum reiecti labebantur retro, expertes erant consilij, quo confugerent ignorabāt, longe enim ab eis aberat, qui solus poterat ferre opem. O quoties, mirabilium operum à Domino patrorum memores, ac sigillatim quomodo in simili periculo alias ab eo fuerint erepti, intra se dixerant: Vbi nūc est Magister noster? cum verò meminissent, se ex obedientia illius hoc iter suscepisse, viderenturque sibi ab illo, non secus quàm si præsens esset, reprehendi, vt alias fecerat illis verbis, *Cur Matth. 8. & 16.* timetis modicæ fidei? collegerunt animum, viresque duplicarunt, confidentes se virtute sui Magistri omnem difficultatem superaturos, & ad locum ab eo destinatum appulsuros.

3. NVNC age anima mea considera nos omnes esse nauigantes, inque eodem mari versari, in quo illi discipuli nauigabant. Quid enim designat hoc mare, nisi cursum mortalis vitæ nostræ? nisi stadium, de quo Apostolus scri-

- I. Cor. 6.** scribit. *Omnes quidem in stadio currunt, sed unus accipit brauium.* Laboriosum, plenumque periculis est mare: vita quoque nostra non est aliud, quam continuus labor, & pugna, secundum illud
- Iob. 7.** IOB. *Militia est vita hominis super terram.* Venti contrarij navigationis nostrae in hoc mari dominantes sunt concupiscentiae nostrae, & inordinata desideria, de quibus dixit sanctus Iacobus, *cas militare in membris nostris.* Quae sigillatim sunt tres. Prima est diuitiarum, altera voluptatum, tertia honorum & dignitatum huius mundi. O quot hodie reperiuntur, quibus hi venti nullo modo videntur contrarij, imò propitij & fauorabiles, & ideo vela sua expandunt, & sinunt se regi & duci ab illis. Verum heu homines infelices, qui neque sciunt, neque considerant ad quem portum & scopum ferantur. Tres siquidem sunt scopuli periculosi huius maris, ad quos naues omnes his ventis impulsae alliduntur & diffractae pereunt. De his scopulis locutus Apostolus & Euangelista Ioannes scripsit, *Omne quod est in Mundo, aut est concupiscentia carnis, aut concupiscentia oculorum, aut superbia vitae.* Ad primum scopulum concupiscentiae

scentia carnis pereunt omnes, qui vo-
 luptatibus & illecebris carnalibus ob-
 sequuntur, de quibus scriptum est.
Tenant tympanum & cytharam, & gau- Iob. 21.
dent ad sonum organi, ducunt in bonis dies
suos, & in puncto ad inferna descendunt.
 Ad alterum scopulum concupiscen-
 tia oculorum naufragium faciunt, a-
 matores opum, aliorumque bonorum
 terrenorum, iuxta illud Apostoli, *Qui 1. Tm. 6.*
volunt diuites fieri, incidunt in tentatio-
nem & laqueum diaboli, & desideria mul-
ta inutilia & nociua, que mergunt homines
in interitum & perditionem. Ad tertiura
 scopulum superbiae vitæ, submergun-
 tur ambitiosi, cupidique honorum &
 dignitatum mundanarum, conueni-
 enter sententiæ sapientis. *Initium o-*
mnis peccati est superbia: qui tenuerit illam Eccl. 10.
implebitur maledictis, & subuertet eum
in finem. O quam facile, imò quam
 suauiter decurritur ad mortem & per-
 ditionem, si homo non bene aperiat
 oculos; aut non consideret quo loco
 figat pedes, quoque vento nauiget;
 cum à Spiritu DEI, an verò potius
 mundi aut carnis Spiritu ducatur &
 impellatur. Non est, ò cæci mortales,
 via bona ad portum salutis ducens,
 permittere se vndis & ventis huius
 D mun-

mundi impellendum & dirigendum
 Bona via est, quam tenuerunt Apo-
 stoli sancti, qui cursum suum contra
 vndas, ventosq; maris sunt profecuti
 Euangelium aī Dominum stetit, &
 vidisse discipulos in remigando labo-
 rantes. Mirum non est discipulos tam
 fuisse ad laborem promptos, nam ab o-
 culis Domini in se coniectis, interior
 confortabantur & animabantur. Non
 respicit Iesus eos qui suauiter viuunt,
 qui labores fugiunt, qui manibus stant
 complicatis, sinuntq; se nunc huc, nunc
 illuc, quo vetus impulerit, iactari; illos
 verò respicit dominus, qui sibi ipsi im-
 perātes prauis inclinationibus resistunt,
 perturbationes animi refrenant, tenta-
 tiones repellunt, & feruore spiritus sub-
 iiciendo carnem, mortificant omnia
 peruersa desideria. O quanta consolati-
 one & gaudio perfunditur anima,
 quā leuis & suavis ei videtur labor,
 quando inter varias tentationes & tri-
 bulationes, quibus affligitur, illi occur-
 rit, oculos clementissimi Patris miser-
 cordiarum in se esse intentos, videre de
 celo labores suos, audire preces, dele-
 ctari bonis suis operibus, parare illi co-
 ronam si cum patientia in perferendis
 afflictionibus victrix in finē perseuerit.

4. VIDENS Iesus suos discipulos laborare in remigando, sub finem notis abiit quæsitū illos. Considera, quāto perè Dominus Ecclesiam suam diligit, & nos omnes fideles, per hos discipulos præfiguratos. Quāvis enim nunc gloriosus & triumphans regnet in cælis, nihilominus vides, quā sollicitus sit, quā serio vigilet pro salute nostra. Mandarat quidem discipulis, vt ingrederentur mare, sine se, sed ipse interea pro illis orationi vacabat: illi laborabāt & afflictabantur ob ventos contrarios, at CHRISTVS clementibus oculis suis in eos coniectis, aspectu suo eos confortabat & ad laborē animabat. Postea, cum discipuli vi ventorum superati nihil amplius proficerent, CHRISTVS ipse in viam se dat, vt auxiliares manus eis porrigat. Sed quid sibi vult, benedicte IESV, vt cum statueris eis auxilium præbere & solatium, modo insolito eis appareas, & timorem nouo terrore cumules? si illa ratione putabas iuuandos, cur fingis te eos velle præterire, & deserere, atque si alia de causa venisses, nec periculi ipsorum vllam rationem haberes? O dulcis amator hominum, quis tandem tua consilia intelligat.

D 2 quis

quis comprehendat tot vias & modos, quibus tuos ad te soles attrahere? ut eos probes & in virtute promoueas, ut gratiam meritumque eorum augeas, ac denique ad felicissimum æternæ beatitudinis finem perducas? Poterat quidem Dominus, cum discipulis navigationem imperasset, ventum propitium largiri, ut feliciter transmitterent mare: sed fortè beneficium illud potius temporis conditioni, quàm diuinitati CHRISTI virtuti attribuissent. Voluit igitur Dominus discipulos aduersis agitari ventis, ut probarent quantum suis viribus possent: voluit eos totam noctem laborare, nec tamen progredi ob præualescentes ventos, longius; ut perspicuè cognoscerent, se suis viribus, sine auxilio CHRISTI nihil efficere potuisse. Voluit denique eos perterritos esse illo viso, ut quoniam ipsi existimabant esse phantasma, aut malignum Spiritum, volentem eos submergere, consilio auxilioque destituti, suis viribus diffisi, ac metu consternati, impeterent, uti fecerunt, clamare, & diuinitati inuocare auxilium; & ideo CHRISTVS, tunc illos allocutus est, tunc agnoscendū præbuit, & verbis amplectentissimis dixit. *Nolite timere, ego sum*

quasi diceret, Ego sum vester dilectus
Magister, Saluator vester, vester Deus,
qui verè sum, & à quo omnia alia suum
esse habent. Non dubitum, quin hoc re-
sponso mirificè consolati sint afflicti
discipuli; eorumque cordi valde turba-
to serenissima quædam lux oborta sit,
dum vident bonum suum Magistrum
præsentem, à quo ante tam agrè, præ-
ficientes hunc nauigationis euentum,
diuisi fuerāt. Et verò nunc longè cla-
rius coeperunt Saluatoris diuinitatem
cognoscere, atq; in fine crescere, vt vi-
derunt eum cum tanta potestate ambu-
lare super mare, & vèris imperare. Tūc
simul in eis creuit cōfidentia, quam in
illo solo fixam habere debebant: nam
& absens eorū necessitates peruidebat,
& potēs erat, ab omnibus periculis eos
vindicare. Tunc deniq; in diuino amo-
re magis accensi sunt, videntes, quantā
iporum curā haberet, & quanta beni-
gnitate aduenisset ad succurrendū illis.

5. CONSIDERA nunc anima mea,
& disce ab his Sanctis discipulis, si ve-
lis nauigare in turbulento mari huius
mundi, vbi firmare debeas spei tuæ an-
choram non iam in mundo & creatu-
ris, sed in solo CHRISTO tuo creato-
re, vnica spe & refugio omniū nostrarū

necessitatū & ærumnarum. Hæc confidentia effecit, vt discipuli secure ascenderent mare, nixi solo verbo CHRISTI magistri sui. Hæc fecit, vt tota nocte laborarent & contra ventum nauigarent. Hæc animum illis addidit, & licet frustra se fatigarent, cōstantes reddidit, donec tandem à Domino adiuuarentur, & plenè consolarentur. *Benedictus vir*, inquit Propheta, *qui confidit in Domino.* Erit tanquam lignum, quod plantatum est secus decursus aquarum, ac radices suas ad capiendum humorē ex illis extendet. non timebit tempore æstus, folia eius non defluent, & tempore siccitatis non erit sollicitus, fructum quoque suum dare nunquam desistet. Erant certè hi sancti discipuli per manus Domini sicut nouellæ oliuarum ex sterili & infructuoso mundo in hortum suæ sanctæ societatis fœlicissimum transplantati. Quæ verò aliæ aquæ hunc hortum irrigabant, nisi CHRISTVS IESVS de quo scriptum est. *Ego quasi trames aque immense de fluuio, ego quasi fluxus Dorix, & sicut aquæ ductus exiui de paradiso:* Hæ sunt aquæ, vt scriptum est, sapientie salutaris, qua Dominus irrigabit & potabit suos electos. Et bene dicit,

Ierm. 17.

Psal. 1.

Benedictus vir, inquit Propheta, qui confidit in Domino. Erit tanquam lignum, quod plantatum est secus decursus aquarum, ac radices suas ad capiendum humorē ex illis extendet. non timebit tempore æstus, folia eius non defluent, & tempore siccitatis non erit sollicitus, fructum quoque suum dare nunquam desistet. Erant certè hi sancti discipuli per manus Domini sicut nouellæ oliuarum ex sterili & infructuoso mundo in hortum suæ sanctæ societatis fœlicissimum transplantati. Quæ

Eccl. 24.

verò aliæ aquæ hunc hortum irrigabant, nisi CHRISTVS IESVS de quo scriptum est. *Ego quasi trames aque immense de fluuio, ego quasi fluxus Dorix, & sicut aquæ ductus exiui de paradiso:* Hæ sunt aquæ, vt scriptum est, sapientie salutaris, qua Dominus irrigabit & potabit suos electos. Et bene dicit,

Eccl. 11.

entia salutaris, qua Dominus irrigabit & potabit suos electos. Et bene dicit,

cit,

cit, exisse de paradiso, quia exiuit è si-
 nu Patris, & descendit de coelo in ter-
 ram. Vnde mirum non est, discipulos,
 cum spei suæ radices fixas habuerint
 apud has viuas & salutiferas aquas,
 tam securos fuisse in tempestate, & in-
 ter pugnantes ventos, fructum tantæ
 patientiæ produxisse: nam in omni-
 bus tribulationibus & tentationibus,
 quos passi sunt in societate CHRISTI,
 semper manserunt constantes & fide-
 les vsque in finem. Ex altera parte, (vti
 idem Propheta dicit) *Maledictus homo* *Jerem. 17.*
qui confidit in homine, & ponit carnem
brachium, & perfugium suum, ac cor
suum recedit à Domino. Erit enim tanquam
myrice in deserto, non videbit dies bonos,
non rore vel pluuia celesti gaudebit, sed
semper erit in siccitate in deserto, in terra
falsuginis & inhabitabili. O infelices
 vos, qui nitimini arundine fragili, &
 in hominum fauore spem defigitis,
 qui saepe mutantur, vel morte cum o-
 mni spe vestra è medio tolluntur.
 Vos, qui spem vestram collocatis in
 multitudine opum, quæ faciliè defici-
 unt, & saepe carie & erugine consu-
 muntur. Vos qui confiditis in magna
 vestra potentia, vel multa sapientia que
 omnia tempore vindiçtæ, nihil po-
 terunt

Iac. 4.

terunt vobis prodesse, vel à malo liberare. Arborea verè infelices, in huius mundi deserto plantatæ sine vlllo consolationum & gratiarum cælestiū humore sine veræ & solidæ spei viriditate & sine vlllo bonorū operū fructu, sed semper sicca & sitibundæ, sollicitudinis, timoris, & infinitæ amaritudinis plenæ.

Ier. 2.

O quàm verè id deplorabat DEVS. per Prophetam. illis verbis. *Dereliquerunt me fontē aquæ viuæ, & foderunt sibi cisternas: cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquam.* Heu quanta est hominū cæcitas quare tantoperè cōfiditis in creaturis quæ aliud nō sunt quā cisternę dissipatæ, quæ neq; continent salutis aquam, nec alijs præbere possunt? & non potius confiditis vestro Creatori, vestro Deo, omnium bonorum & salutis fontis, Deo tam bono & potenti, Deo qui tantoperè nos amat, imò qui tot modis se obligat ad amandum nos & iuandum, quippe cū tanto pretio nos redemerit, & velut mater tanto dolore parturierit?

6. CONSIDERA, quomodo Petrus, vt in omnibus alijs occasionibus, sic in hac quoque demonstrarit suæ fidei ardorem, & in CHRISTVM amorem, vt primū enim eum cognouit, ei di-

e dixit, Domine, si tu sis, iube me veni-
 re ad te super aquas. O fides digna illa
 solidissima petra, supra quam Christus
 erat fundaturus suam Ecclesiam, Nam
 de alijs discipulis refert Euangelium,
 eos obstupuisse, cum viderent Christū
 ambulantiem super aquas, & compesce-
 re ventos; vt qui nō dum perfectam di-
 uinitatis sue notitiam haberent. At Pe-
 trus longē sublimius sentiēs de CHRIS-
 TŌ, hac petitione non solum declara-
 uit, non se admiratum CHRISTVM
 habuisse potestatem ambulandi super
 aquas, verū etiam credidit ipsum so-
 lo verbi sui imperio eandem potesta-
 tem posse conferre alijs. Demonstravit
 adhac Petrus hoc facto ardentem suā
 caritatem, quia ne expectare quidē tan-
 tis per potuit, donec Christus ad se ve-
 niret, sed diuinæ præsentiaē cupidissi-
 mus, mox optauit modo illo insolito
 ad eum peruenire. Nō dubium, Petrum
 quando primū cum discipulis ingres-
 sus est nauem, ægrē diuulsum fuisse à
 Christo; cum nūc tanto desiderio aspi-
 ret ad illum. O anima mea, vtinam tu
 quoq; cum Petro, gustasses, quā sua-
 uis sit Dominus, & quā bonū sit esse
 cū Christo: nec enim timeres amplius,
 vel aquas, vel ventos, vel tribulationes,

vel crucem, vt posses cito coniūgi cum CHRISTO. Demonstravit ergo PETRVS promptitudinem spiritus, sed mox successit infirmitas carnis, dum incipit timere ne submergatur, quā quantum fidei ardor & caritas illum crexerat & sustinuerat super aquas, tantum illa demiserat & in aquas deprefferat. *Ego dixi in abundantia mea,* (aiebat quidam) *non mouebor in aeternum, aueristi faciem tuam à me, & factus sum conturbatus.* O quā prospere nauigamus, quando ventus consolationum & prosperitatum afflat in puppi: sed quando mare incipit turbari, & tentationū vēti afflant contra nos, mox timore correpti, ne submergamur, clamamus vna cum Petro, *Domine salua nos.* Et tunc benignissimus IESVS, qui non potest suorum obliuisci, vel oculos ab eis auertere, non deest in porrigendo auxilio, sedando tempestates, & infirmitates nostras sanando. Planè videtur hęc Petri actio fuisse figura eius, quod illi postea euenit in Christi passione. Nā tunc pròptè ambulauit super aquas, quando verba illa intrepidè protulit. *Etsi omnes fuerint scandalizati in te, ego nunquam scandalizabor.* Tunc verò timuit vehementiam flantis venti, quādo capto Christo vna cum

Psal. 29.

Matth. 26.

cum

cū ceteris Apostolis aufugit : tunc submergi cepit in aquis, quando ter eū negavit, tunc conuertit se ad Christū poscens auxiliū, quando lapsū suū amare desseuit. Tunc deniq; manu Christi apprehensus, & extractus fuit ex aquis, *Ibid.* quando à morte resurgens nominatim voluit Petrum certiozem reddi de sua resurrectione atque etiam sigillatim ei apparendo plenè consolatus est. *Luc. 24.*

7. CONSIDERA deniq; quanta consolatione dominus dilectos suos discipulos affecerit, quādo, postquā eos tam manifestis suæ diuinitatis signis in fide confirmasset, & metu ventorū, marisq; periculo liberasset, dignatus est ingredi corū nauiculā, seq; medium, tanquā bonum pastorem inter errabundas ouiculas collocare; vbi in præmium laborum eos quiescere iussit, ipseq; nauicularij officium in se sumpsit, nauiculāque in alto adhuc hærentem mari, vno momento ad littus applicuit. Iam si tanta fuit discipulorū consolatio ex præsentia corporali sui desiderari magistri secuta; quæ consolatio, quæ pax, quæ lætitia erit eius animæ, quam post intimum de suis peccatis dolorem, post desolationis tenebras, & tentationum tempestates, benedictus IESVS, qui

post tempestatem tranquillū facit, sua-
uis & clari luminis instar ingreditur?
O quantum illo temporis puncto sere-
natur, & ineffabili quadam dulcedine
cōpletur, ac præsētia caloris cælestis,
tota doloris nebula in dulcissimas a-
moris lachrymas conuertitur. Tunc om-
nium laborum & præteritarum obli-
ta ærumnarum, sub desiderati sui IESU
ymbra requiescit. Tunc omne id
quod vnquā fecit vel perpeffa est amo-
re sui, existimat esse parū; onus quoque
pœnitentiæ, viaq; virtutis quæ olim il-
li videbatur ardua, tam facilis & suaui-
ei redditur, vt iam videatur peruenisse
ad portum. Verūm heu quā breues
sunt hæ consolationes; sed nec potest
in hac vita vlla plena & absoluta esse
lætitia ac securitas, cū scriptum sit.

Job. 7.

Visitas eum diluculo, & subito probas illum.

1. Thes. 4.

Luc. 22.

Quando tandem Domine, transmissio
hoc mortalitatis mari, securissimum
tranquillissimumque patriæ cælestis
portum tenebimus? quando aperientur
cæli, & apparebit gloria tua, & te de-
scendentem cum virtute & maiestate
magna super nubes videbimus? quan-
do rapiemur tibi obuiā in æra, vt sem-
per tecū regnemus? Quando liberati à
timore inimicorū nostrorū in perfecta
iusti-

iustitia & sanctitate tibi assistemus ad *Psal. 16.*
 laudandum te & colendum in æternū :
 Tunc scilicet velut pleni abundantia
 pacis & iucunditatis perfectè satiabi-
 mur. Tunc caritas erit consummata, *1. Cor. 13.*
 & lætitia completa, quia tūc implebis
 cor nostrum vero & æterno gaudio,
 quod de cætero nunquam poterit tolli
 à nobis..

COLLOQUIUM.

ORABIS CHRISTVM Domi-
 num, vt quoniam post ascensum
 suum in nauiculam Apostolorum, ces-
 savit ventus & tempestas, ac subito sal-
 ua ad portum peruenit, ita sua gratia
 dignetur pectoris tui nauiculam intra-
 re, vt cessante superbix vento, & tran-
 quillitatis turbulentis passionum & vi-
 tiorum tuorum motibus, à quibus im-
 pugnaris, non aliquo grauioris tenta-
 tionis fluctu absorbearis : sed potius
 dare velit tibi in perturbationibus con-
 siliū, in persecutionibus auxilium,
 in tribulationibus solatium, in aduer-
 sitatibus fortitudinem, & in omnibus
 tentationibus ad eas vincendas robur,
 vt liber eius misericordia ab hoc peri-
 culoso mari tranquillū securūque
 terræ viuientium portum tenere possis.

1. **N**AVIGANTIBVS discipulis sine **CHRISTO**, subito in eos exorta est tempestas. Vide quàm sit res periculosa ambulare sine Christo: vnde quando incipimus nos discedere ab oratione, & Sacramentorum frequentatione, quib. communicatur nobis gratia, diuinūq; auxilium, magnam causam timendi habemus, ne multis tentationibus impetamur, & salutis nostrae periculum faciliè incurramus.

2. **Q**UAMVIS discipuli multum laborarent & sudarent, tamen nihil sine Christi auxilio efficere poterant. Vnde cognoscimus in nostris tentationibus, industriam laboreque nostros, non sufficere sine auxilio Christi ad eas repellendas. Quare omne studium nostrum coniunctum esse debet fiduciae in Domino, qui est nostrum refugium, nostra fortitudo, nostrum auxilium.

3. **C**HRISTVS, cùm discipuli tota nocte laborassent in mari, tandem sub finem se visendum præbens liberavit eos. Vt doceremur, quando tentatione aliqua, vel ærumna contumur, non statim animam dispondere, si Dominus in principio non succurrat, sed patienter expectare & in eum confidere: nam licet ad breue tempus differat auxilium, tamen tandè copiosa consolatione & auxilio moram compensat.

4. Sol. et

4. Solet quoque Dominus differre auxilium eorum qui tribulationibus agitantur, ut ex vna parte agnoscentes suarum virium imbecillitatem, occasionem habeant se humiliandi; ex alia vero videndo non suppètere auxilium nisi à Deo, discant ad eum confugere. Solet præterea illud Dominus facere ad probandam suorum seruatorum fidelitatem, eosdemq; ampliori corona remunerandos, quo maiores eorum exstiterint labores.

5. Sapius legimus in Euangelio nauiculam Apostolorum, ventorum vi in periculum venisse, nec tamen submersam: nam Dominus, v. *Matt. vlt.* ti promiserat, semper suis adest. Quare, licet in maximis tribulationibus versemur, & periculosis tentationibus agitemur, non tamen idcirco nos derelictos arbitremur, sed recordemur eius quod scriptum est. *Psal. 90.* Cum ipso sum in tribulatione: eripiam cum, & glorificabo cum.

6. Nauicula Apostolorum non vehebat homines segnes, sed fortes & validos, qui, ut habet Euangelium, inter aduersos ventos remigabant. Quo significatum est, non molles & otiosos, sed in aduersitatibus perseverantis fortes & in operibus bonis præstandis constantes ad æternæ salutis portum in Ecclesia Dei peruenturos.

7. CHRISTVS, cum adueniret ad auxilium discipulis præstandū, visus est eis pharisa.

tasma. Hoc mundi huius malum est, ut licet periculis plenus sit, nec remediū habere possit nisi à CHRISTO, tamen res diuine, & opera Christiano homine digna ab eo reputentur pharisaica & hypocritica, & ideo homines cum magno suo spiritali detrimento ab illis abhorrent. Contra res & processus huius mundi in prudentia carnis fundati, habentur ab eis pro bonis & honore dignis, & idcirco eas persequuntur, & cum exitio animarum suarum amplectuntur:

8. Quando timori discipulorum accessit terror ex insolita apparitione CHRISTI, tunc præsens eis adsuit auxilium. Sic multis exemplis scripturæ discimus, quando tribulationes, ærumne & pericula ad summum peruenierunt, proximum adesse diuinum auxilium & remedium, & ideo nunquam desperare debemus, ille enim, ut scriptum est, noster est adiutor in oportunitatibus, in tribulatione:

Psal. 9.

9. Petrus ambulans supra mare nullum damnum ab aquis passus est: sed tantum à vētis, quorum vi ferè submersus est: sic homines spirituales & religiosi, qui per mundi contemptum pedibus suis conculcant rerum caducarum vndas, etsi ab illis nullum patiantur damnum, tamen multum reformidare debent, ne vento superbie euertantur & submergantur:

10. *Aquæ supra quas ambulavit Petrus designant multitudinem populi. Aquæ multæ, populi multi. Illi ergo optant ambulare cum Petro super aquas, qui aucupantur principatus, Prælaturas, & gubernationem populi atque id non, ad seruiendum Deo, & ob amorem CHRISTI, ut fecerat Petrus: sed propter dignitatem ipsam, ut in maiori sint honore, ut mundo celebriores, atque etiam ad capiendos pisces, hoc est, ob utilitatem, quam ex subditis capere possunt. Iam si PETRVS amore CHRISTI, & à CHRISTO, vocatus committens se aquis, periculum submersionis adiit, quid fiet illis, qui ob finem non bonum, & à CHRISTO non vocati, se ipsi ingerunt & projiciunt in mare.*

DE

